

Una veu amb jazz

Pere Pons

Maria del Mar Bonet. Plaça del Rei. Barcelona. Festival Grec. Dimecres, 28 de juny del 2000.

Maria del Mar Bonet, la plaça del Rei i el Grec formen un d'aquells triangles de perseverant constància i perfecte equilibri. La relació s'apropa ja al quart de segle i la fidelitat que cantant, escenari i marc han mantingut al llarg d'aquests anys converteix aquesta cita en una fita exemplar. No tan sols per la fidelitat afegida d'un públic que segueix omplint any rere any el pati de butaques, sinó per la mateixa autoexigència d'una artista que lluny d'estacionar-se en un repertori de vells èxits o fins i tot d'aprofitar l'avinentsa per vendre el producte de la temporada, s'imposa l'esforç d'estrenar un espectacle inèdit cada estiu.

En aquesta ocasió, el seu recital oferia com a reclam la curiositat d'escoltar la veu de la cantant mallorquina interpretant peces d'altres autors. El nom genèric de *Dòmino* havia estat escollit per la particularitat diversa de cada una d'aquestes peces, que alhora configuraven el conjunt de fitxes d'un mateix joc.

Entre els autors escollits, amics i com-

panyos als quals admira, com ara Pi de la Serra (*Nocturna*), Lluís Llach (*Com un arbre nu*), Gabriel Sopena (*Enmig de tanta seda*) i Serrat (*Cançó de l'amor petit*).

Amb una formació de guitarra (Javier Mas), piano (Daniel Espasa), contrabaix (Jordi Gaspar) i bateria (Lluís Ribalta), la Bonet d'aquestes nits al Grec és la de registre més jazzistic. No en va temes com ara *Abraça'm i Jim* tampoc van faltar com a condiment al repertori de versions. De la mateixa manera, en aquesta línia d'accent musical més anglo que no pas europeu o mediterrani, també s'han d'incloure *Cançó per Adam*, de Jackson Browne, i *Dolça remor de cada tarda*, el tema que els Stones van escriure per a Marianne Faithful. Dues cançons desiguals –*L'exèrcit i La mare de la nit*– van permetre l'apropament a l'obra d'un autor poc conegut com és Jordi Guardans, i la sorpresa anunciada de la vetllada va arribar quan Adrià Puntí va pujar a l'escenari per intepretar conjuntament amb la seva amfitriona un tema propi (*Uix quin fàstic, ecs que bo*) i una enèrgica adaptació d' *Es fa llarg esperar*, de Pau Riba. Jaume Sisa, un altre dels seus antics companys del Grup de Folk, també va tenir la seva versió amb una nostàlgica *Ombra estimada*.

Les autèntiques sorpreses van arribar amb els bisos, quan Bonet va alternar una composició de música de cambra contemporània (*Sarrià*, de Joan Valent), una cançó en francès (*Domino de Patachou*) i una adaptació continguda amb acompanyament de piano i arranjaments amb aires de jazz de la popular *Rosó*.

Una cloenda rodona per deixar ben palès la versatilitat de registres i l'encant implícit d'una de les veus més valorades de la cançó europea.